

започна, както обикновено. Новата дежурна частъ бѣше строена на двора. Офицерскиятъ кандидатъ бѣше се завърналъ отъ обиколката си по постоветѣ и даваше и тукъ наставленията си. Той бѣше младъ човѣкъ, служеше съ увлѣчение и обичаше дългитѣ речи. „Внимавайте добре, — говорѣше той, навѣрно тѣй, както преди малко бѣше говорилъ по постоветѣ, — внимавайте и не мислете, че утре като е Великденъ, нищо не може да се случи. Напротивъ — неприятельтъ тъкмо такова време избира!“ Затракаха ножоветѣ върху пушкитѣ и първитѣ патрулни двойки поеха бавно пжтя къмъ бродоветѣ на Места. Бѣше ясна, безоблачна нощъ и надъ чернитѣ шарове на смоквитѣ и надъ високитѣ тополи грѣха звезди. Изведнѣжъ наблизо въ гората извиха чакали и следъ малко пакъ замлъгнаха. Това стигаше да се разлаятъ всички кучета въ селото и по овчарскитѣ кошари въ полето. Но срѣдъ тоя тревоженъ лай, ясно се различаваха гласоветѣ на постовитѣ кучета. Това показваше, че и тамъ, на самата граница, службата бѣше започната. Изъ високата тръстика на блатата, изъ бодливитѣ храсталаци тихо се провираха патрулитѣ, дебнѣха и се взираха въ свѣтлата повърхность на голѣмата рѣка — тая зловеща черта, която никой не смѣеше да премине и върху която вѣчно витаеше смъртъта.